

δὲ κυρία Λόβτερ ὄχι ἀρκετὰ· ἡ Ἄννα καθίστατο σχολαστική· ὁ Στεβενσὼν μόνος διετῆρει τὸ πνεῦμα τῆς προτεραιᾶς· τί δυστυχία! ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ τραπέζιτης ἐχασμάτο θινηκῶς· τὸ ἐσπέρας κατεκλήθη ἠνωρίς καὶ ἐκοιμήθη χασμώμενος. Ὀνειρεύθη ὅτι ἐχασμάτο.

Κατελήφθη λοιπὸν πάλιν ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, καὶ ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του ὡς εὐγενής. Τῇ ἐπαύριον ἡ κυρία Λόβτερ ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Ἰωβίου, δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ περὶ θανάτου γραμματίου, ὅπερ ἡμεῖς ἀντεγράψαμεν ἀνωτέρω.

Ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ ἡχώ τοῦ ξενοδοχείου Μευρίκης διὰ διπλῆς ἐταράχθουσαν ἐκपुरσοκροτήσεως. Ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἤδη γνωρίζομεν, εὗρον τὸν Πέτρον Λόβτερ ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο τράπεζα φέρουσα τὰ λεί-

ψανα γεύματος σαφιλοῦς καὶ μίαν δεσμίδα ὀδοντογλυφίδων. — Ἦτο καιρὸς ὁμιχλώδης.

Ἡ κυρία Λόβτερ δὲν ἀπηλείσθη ποσῶς, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς· ὁ γέρον Ἰωβίας ἡμικλείων τὸν ὀφθαλμόν, εἶπε·

— Θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἐν τούτοις, ἡ κυρία Ἄννα Στεβενσὼν ἀνεπτύχθη· κέκτεται ἤδη ἐξ τέκνα, ὧν τὸ πρωτότοκον λευκὴ καὶ ξανθὴ κόρη, εἶναι ἐπίγαμος. Ἡ οἰκία Π. Λόβτερ, Ἰ. Στεβενσὼν καὶ συντροφίας εὐδοκιμεῖ, ἀπαράμιλλος οὕσα εἰς ὅλην τὴν Γῆν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Π. Γ.)

ΑΜΜΕΡ ΠΥΡΓΣΤΑΛ.

Ὁ βίος τοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου πρόκειται ἡ εἰκὼν, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν, ὡς τὰ σπάνια αὐτῆς φαινόμενα, καὶ ἀποτελεῖ τύπον τῆς δραστικότητος συνάμα καὶ

μεγαλοφίας καὶ τῆς ἐργατικῆς ζωῆς παντὸς πολίτου· ἐπιδιώκωντος προσρισμὸν ἄπειρον, ὡς εἶναι ἄπειρος καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐπιθυμία· συνδιάζονται δὲ εἰς αὐτὸν πλεονεκτήματα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, διότι καὶ ποιητὴς μέγας ἐγένετο καὶ διπλωμάτης δεινὸς καὶ ἐπιστῇ-

μων ἄριστος· μερίζονται αὐτὸν ἄρα ἡ πολιτικὴ ἱστορία, ἡ φιλολογία καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Υἱὸς διοικητικοῦ συμβούλου, γεννηθεὶς τὸ 1774 ἐν Γράσση καὶ μαθητευθεὶς ἀπὸ τοῦ 13 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὡς θρησιανὸς ὑπότροφος ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν μετὰ σπουδὴν ἐπταετῇ, προθέμενος φιλολογικὴν ἐν Περσίᾳ περιήγησιν, (τὸ 20 τῆς ἡλικίας του ἔτος) ἐπελήφθη τῆς ἐκμαθήσεως τῆς Περσικῆς γλώσσης καὶ γνωστὸς ἤδη καταστάς διὰ τῆς ἐξόχου καὶ περιφανοῦς αὐτοῦ εὐδοκίμησεως περὶ τὰ ἀνατολικά, συμπεριελήφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ὡς συνεργάτης τοῦ Γενισχίου εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Περσοτουρκοαραβικοῦ λεξικοῦ, ὅπερ φέρει συντάκτου κύριον ὄνομα **Μ ε ν ι ν σ κ η ς**. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ περιφήμου Ἰωάννου Μίλλερ.

Εἰκοσιτριετὴς μόλις μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Καμποφορμίου (1797) ἐστάλη εἰς Δαλματίαν ὡς Γραμματεὺς καὶ συνὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐκείσε ἐπιτρόπου Βαρώνου Γενισχίου. Διατελὼν εἰς τὴν δημοσίαν ταύτην θέσιν, ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον αὐτοῦ σύγγραμμα περὶ τῆς φιλολογίας τῶν ἀνατολικῶν ἐν τῷ Ἑρμῇ, τοῦ ὁποῦο κύριον συντάκτην ἦσαν ὁ Βιλάνδος Βαϊτίγερ, καὶ Ἐρδερ, οἵτινες, καὶ οἱ τρεῖς μετὰ μεγάλης φήμης ἐπεκρότησαν εἰς τὰς ἀπαρχὰς τοῦ πνεύματος τοῦ νέου διπλωματικοῦ γραμματέως.

Τὸ 1800 ὁ Ἄμμερ, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀνατολικοῦ διερμηνέως, ἐστάλη ὡς ἑκτακτος κομιστής αὐτοκρατορικῶν ἐπιστολῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, χρησιμεύσας ὡς τοιοῦτος μεταξὺ τοῦ Γάλλου στατηγοῦ Κλέβερ καὶ τοῦ Ἑρ-Ἀρίσχ· εἶτα δὲ συστημένος ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ Σπένσερ Σμιθ εἰς τὸν ἀδελφὸν τούτου Σίρ Σίδνεϋν Σμιθ πλοίαρχον τοῦ «Τίγριδος», καὶ παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ὡς ἀνάγκην ἔχοντος ἀνατολικοῦ διερμηνέως, παρестάθη εἰς τὴν ἐν Ἰόππῃ συνέντευξιν τοῦ μεγάλου Βεζύρου, καὶ τὸ 1801 παρηκολούθησεν τὴν αἰγυπτιακὴν ἐκστρατείαν· τὸ 1802 διωρίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν Γραμματεὺς τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας (28ετής)· τὸ 1806 ἐστάλη αὐτοκρατορικῶς πράκτωρ εἰς Μολδαυίαν, ἀνακληθεὶς εἰς Βιέννην τὸ 1806· ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Σλέγελ καὶ τῆς Βαρονέσσης Στάελ, εἰς τὴν φιλολογίαν ἀσχολούμενος καὶ μετ' αὐτῶν εἰς τὰς λαμπροτέρας συνακροφάς παρερισκόμενος.

Τὸ 1811 ἀποσταλεὶς εἰς Παρισίους ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς ἑκτακτον ὑπηρεσίαν, μετὰ τὸν γάμον τῆς Μαρίας Λουίζης ἐπανελθὼν εἰς Βιέννην, διωρίσθη συμβούλος τοῦ Κράτους ἐν τακτικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ αὐλικὸς Διερμηνεύς. Ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὸ σύγγραμμά του, περὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἔλαβε τὸ 1815 παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Ῥωσῶν τὸ ἀδαμαντοκόλλητον παράσημον τῆς ἀγίας Ἐθνῆς· παρὰ δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας τὸ τοῦ Δανιθρόγου, καὶ βραδύτερον διὰ τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχ, ἐπισήμου ἐνεκα ὑπηρεσίας, τὸ τοῦ τάγματος τοῦ Λεοπόλδου. Ὁ τῆς Περσίας πρέσβης εἰς Βιέννην ἐδώρησεν αὐτῷ ἵππον μεγαλοπρεπῇ 100 φλωρίων τιμῶμενον, τὸν ὁποῖον ἐκποίησας, ἠγόρασε τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου του, ἐφ' οὗ ἐχάραξεν ἐπιγραφὰς δέκα γλωσσῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀσιατικῶν, προετοιμάσας τὸ μνήμα του παρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Τὸ 1821 εἰργάσθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Δρέσδης, καὶ τὸ 1825 μετὰ τοῦ Ἰππότη Ἰταλίνσκη, ἐπεχείρησε φιλολογικὴν περιήγησιν ἐν Ἰ-

ταλίᾳ· εἶτα μεταβάς εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς συλλογὴν ἀνατολικῶν ἐπιγραφῶν, καὶ ἐπιστράφεις εἰς Βιέννην, συνεπλήρωσε τὴν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ἱστορίαν του καὶ τὴν τῆς τουρκικῆς ποιήσεως. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ 1845, καθ' ὃ διετέλει ὡς ἀνακτόβουλος, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, καὶ ἱστορικὰς συγγραφὰς περὶ τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν ποιήσιν καὶ ἐν γένει προϊστάμενος συγχνάκις ἐπιστημονικῶν συλλόγων, ἔφερεν αὐτὸς πρῶτος εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν καλλωνὴν καὶ τὰ μαγικὰ θέληγτρα τῆς ἀνατολικῆς ποιήσεως.

« Ἀδιάλειπτος ἐργασία » ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἄμμερ· τὰ συγγράμματά του, (ἀναφέρει ἡ φιλολογικὴ ἐφημερὶς τῆς Λειψίας) εἰσὶν ἀναριθμητὰ, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίως αἱ μεταφράσεις ἀσιανῶν ποιητῶν. Ἐν Βερολίῳ συναγωνισθεὶς ἐπὶ ποιήσει ἐκέρθησε τὸ ἐξ 100 φλωρ. ἀριστεῖον, ἐκδύς τὸ τουρκικὸν ποίημα ἡ Ἄ η θ ὦ ν καὶ τὸ Ῥ ὅ δ ο ν, μετὰ τοῦ κειμένου καὶ τῆς γερμανικῆς μεταφράσεως· ἡ δὲ ἀρχιδούκισσα Σοφία εἰμίσησε τὴν πρεσβυτέραν αὐτοῦ κόρην διὰ χρυσοῦ κόσμου ἐνεκα τῆς εἰς αὐτὴν ἀφιέρσεως τοῦ αὐτοῦ ποιήματος. Καὶ διακρίνει τὸν Ἄμμερ Πυργατὰλ ἐκ τῶν συνήθων πεπαιδευμένων, ὑψούσα αὐτὸν εἰς δριζόντα φρονημάτων εὐρύτερον ἢ ἀνδρικὴ διάνοια, τὸ ἀρρενωπὸν τοῦ ὕφους, δι' οὗ καὶ μόνου ὁ σοφὸς ἐκτίθεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ κόσμου τὴν ἄλευθέραν τοῦ λογισμοῦ κίνησιν καὶ ἐνέργειαν.

I. E. Γ.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ. ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΑΦΙΞΕΩΣ.

Ἐν ἔτει 1827 ὁ Ἐδουάρδος Παρρὺ ἐπροσπάθησε πολυτρόπως ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν βόρειον πόλον· μὴνὸς δὲ Ἰουνίου φθίνοντος, ἡ ναὺς αὐτοῦ Ἐκλα προσωρμίσθη εἰς τινα πρὸς βορρᾶν τῆς Σπιτσεβέργης λιμένα, εἰς 80° πλάτος, ἐθα ἔγκαταλείψας ἐπὶ τοῦ πλοίου μέρος τοῦ πληρώματος, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ λοιποῦ ἐπὶ λέμβων, ἀντὶ ἐλκυθρῶν, δυναμένων νὰ χρησιμεύσωσιν, ἵνα διαπεράσῃ, νῦν μὲν δι' ὕδατων, νῦν δὲ ἐπὶ παγετῶν πορευόμενος, τὰς περὶ τὸν πόλον ἐκτεινομένας ἀπεράντους ἐκ παγετοῦ ἐκτάσεις. Ἀλλὰ, μὲ ἀκαταλογίστους πολλῶν ἡμερῶν κακουχίας καὶ πόνους, κατενόησεν ὅτι ὁ πάγος, ἐφ' οὗ ὤδευεν πρὸς βορρᾶν, ἐφέρετο πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ὅτι δι' ὧν αὐτοῦ τῶν προσπαθειῶν μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ καθ' ἐκάστην μίλιαν τινα πρὸς τὸν πόλον. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ σταθῇ εἰς 80° 45', πρὸς τὸ βορειότερον δηλονότι σημεῖον, εἰς ὃ ἐφθασεν μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς Γῆς ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ παραιτηθῇ οὕτω τῶν μεγάλων αὐτοῦ δοκιμασιῶν καὶ ἀποπειρῶν· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία δὲν παρητήθη ἐκ τούτου, καὶ ὁ λαὸς ὅστις, ἀπὸ Καθότου (1427) μέχρι τοῦ Φραγκλίνου (1847), ἐπεμψεν ἐπανειλημμένως πενήνκοντα ἐννέα ἀποστόλους πρὸς τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνακάλυψιν διόδου ἀγούσης εὐθὺ πρὸς